

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 131/2011-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Č., S., zastúpeného advokátom JUDr. J. J., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v spojení s čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

- postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/108/2001 a jeho rozsudkom z 11. februára 2009 v znení opravného uznesenia z 9. marca 2009 a uznesením z 24. októbra 2008, ako aj

- postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/127/2009 a jeho rozsudkom z 27. januára 2010 a uznesením z 27. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2010 doručená sťažnosť J. Č., S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. J., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a v spojení s čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/108/2001 a jeho rozsudkom z 11. februára 2009 v znení opravného uznesenia z 9. marca 2009 a uznesením z 24. októbra 2008, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/127/2009 a jeho rozsudkom z 27. januára 2010 a uznesením z 27. januára 2010.

Sťažovateľ ako odporca v konaniach pred všeobecnými súdmi v sťažnosti okrem iného uviedol:

«K porušeniu mojich základných ľudských práv a slobôd došlo konaním a rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi (ďalej aj „okresný súd“) zo dňa 11. 2. 2009 (č. 11 C/108/2001-470) (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) opravenému opravným uznesením Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 9. 3. 2009 (č. 11 C/108/2001-471) a tiež konaním a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) zo dňa 27. 1. 2010 (č. 17Co/127/2009-517) (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“), ktorým krajský súd potvrdil Rozsudok Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 11. 2. 2009 v spojení s opravným uznesením zo dňa 9. 3. 2009, tiež Uznesením Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 24. 10. 2008 (č. 11 C/108/2001-437) a Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. 1. 2010 (č. 17Co/128/2009-521), ktorým krajský súd potvrdil Uznesenie Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 24. 10. 2008. (prílohy č. 2-6).»

Sťažovateľ poukázal na návrh navrhovateľa, ktorý «... sa v spore dožadoval toho, aby mohol na pozemok vyčlenený navrhovateľovi do náhradného užívania (časť par. č. 1121/1) prechádzať tesne vedľa železničnej vlečky na hranici parcely č. 1030/52 cez pozemky v mojom osobnom vlastníctve par. č. 1121/39, 1121/40 a cez pozemok par. č. 1121/42 v mojom užívaní. A to na základe toho, že podľa neho na tomto mieste existovala cesta pred vyčleňovaním pozemkov do náhradného užívania - pred rokom 1992 (ďalej aj „sporná cesta“). Ja som oponoval a tvrdil, že pred vyčleňovaním pozemkov do náhradného užívania na tomto mieste žiadna cesta nebola ani v evidencii ani v teréne. Navrhovateľ na začiatku sporu tvrdil iné, že sporná cesta vznikla v roku 1992, čo tiež odmietam. Navrhovateľ svoje tvrdenia priebežne menil. ...

Navrhovateľ vykonštruoval tvrdenie, že sporná cesta existovala pred vyčleňovaním náhradných pozemkov, na základe čoho si nárokuje prechod cez pozemky v mojom vlastníctve a užívaní na jemu udelený náhradný pozemok (časť par. č. 1121/1). Ja som tvrdil, že sporná cesta pred vyčleňovaním náhradných pozemkov ani v čase vyčleňovania náhradných pozemkov neexistovala (ani v evidencii ani v teréne) a navrhovateľ nemá nijaké právo prechodu cez moje pozemky.»

Sťažovateľ ďalej uviedol, že «Rozsudkom Okresného súdu zo dňa 11. 2. 2009 mi bolo uložené: „Odporca je povinný v časti pozemkov v katastrálnom území S. parcela č. 1121/39 orná pôda o výmere 98 m², 1121/40 orná pôda o výmere 439 m² a 1121/42 orná pôda o výmere 1633 m² v šírke 3 metrov na hranici s pozemkom parcela č. 1032/57 tak, ako je zakreslená na geometrickom pláne znalca Ing. A. K. č. 9/2007-zn zo dňa 14. 1. 2008 odstrániť oplotenie, stavby, porasty, povrchové úpravy a akékoľvek iné prekážky znemožňujúce prechod a prejazd navrhovateľa a upraviť túto časť pozemkov do stavu nespevnej poľnej cesty umožňujúcej prejazd dvojstopových vozidiel a poľnohospodárskych strojov z cesty na parcele č. 713/1 na pozemok parcela č. 1121/1; strpieť prechod a prejazd navrhovateľa a zdržať sa konania, ktorým znepriístupňuje prechod a prejazd navrhovateľa na pozemok parcela č. 1121/1, a to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 7000,- Sk, ktoré mu je povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku“. Opravné uznesenie Okresného súdu zo

dňa 9. 3. 2009 opravilo znenie výroku Rozsudku Okresného súdu tak, že suma 7000,- Sk sa nahradila sumou 232,36 €.».

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 11 C/108/2001-470 z 11. februára 2009 v znení opravného uznesenia okresného súdu č. k. 11 C/108/2001-471 z 9. marca 2009 podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom poukázal na to, že *„súd odôvodnil svoje rozhodnutie zákonmi, ktorých ustanovenia sa netýkajú predmetného súdneho sporu a nemôžu byť odôvodňujúcim argumentom pre vynesenie horeuvedeného rozsudku. Súd aplikoval úplne chybný výklad zákona. Súd nerešpektoval Ústavu, zákon č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník), zákon o pozemkových úpravách č. 330/1991 Zb., zákon o dráhach č. 164/1996 Z. z., zákon o znalcoch č. 382/2004 Z. z.“*. Sťažovateľ následne 5. októbra 2009 doplnením odvolania namietal aj aktívnu legitimáciu navrhovateľa.

Sťažovateľ uviedol, že *„Následne doručený Rozsudok krajského súdu zo dňa 27. 1. 2010 potvrdil Rozsudok okresného súdu. Krajský súd pravdepodobne nijako neskúmal moje argumenty v odvolaní, čo vyplýva aj z toho, že v rozsudku ani len nespomenul nový dôkaz uvedený v doplnení odvolania a tiež z toho, že v žiadnom ani okresnom ani krajskom rozhodnutí sa ani len nespomína, teda ani nijako nehodnotí, výrazne zdôrazňovaný dôkaz (uvedený aj v odvolaní) - a to rozsudkom porušený zákon o dráhach chrániaci moje pozemky nachádzajúce sa v ochrannom pásme železničnej trate (dôkazy uvedené v prílohe č. 9-11). Krajský súd bez námahy potvrdil rozhodnutie okresného súdu porušujúce moje základné ľudské práva a slobody. Súdny svojou činnosťou v konaní preukázali ich neodbornosť ba až nekompetentnosť.“*.

Podľa sťažovateľa *„Tvrdenia, že sporná cesta existovala pred vyčleňovaním náhradných pozemkov, boli jasne vyvrátené dôkazmi, ktoré boli opätovne uvedené v odvolaní zo dňa 16. 4. 2009 (časť III odvolania, príloha č. 13 sťažnosti). Argumenty uvedené v odvolaní tiež jasne vyvrátili akýkoľvek právny nárok na priznanie práva prechodu cez moje pozemky pre navrhovateľa. Súdny napriek tomu vydali rozhodnutia, ktoré porušujú moje základné ľudské práva a slobody. ...*

Konanie súdov a ich rozsudky hrubo porušili...“ ním namietané «...základné ľudské práva a slobody garantované Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“). ...

Súd aplikoval úplne scestný výklad zákona č.330/1991 Zb. a Občianskeho zákonníka, keď zaviedol bremeno na mojich pozemkoch...

Súdy svoje rozhodnutia odôvodnili zákonmi, ktorých ustanovenia nesúvisia s podstatou sporu a nemôžu byť odôvodňujúcim argumentom pre vynesenie horeuvedeného rozsudku.».

Sťažovateľ tiež uviedol, že „Uznesením Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 24. 10. 2008 č. 11C/108/2001-437 okresný súd priznal znalcovi Ing. A. K. odmenu za znaleckú činnosť a náhrady a upravil účtarenie na poukázanie sumy znalcovi. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. 1. 2010 (č. 17Co/128/2009-521) krajský súd potvrdil Uznesenie Okresného súdu. ...

Činnosť znalca bola zjavne neodborná, keď zmenil znenie pôvodnej súdom zadanej úlohy. Znalec v posudku vyjadruje hodnotenia a rieši právne otázky, čo je v rozpore s osobitným predpisom zákona č. 382/2004 - § 107 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého znalcovi nepatrí vykonávať hodnotenie dôkazov a riešiť právne otázky. Znalec v rámci toho jednostranne uvádza vyjadrenia a materiály navrhovateľa, avšak neuvádza žiadne moje protiargumenty, znalec písal o bremene bez preukázania odôvodnenosti jeho tvrdení. ...

Z dôvodu mnohých porušení zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákon v znení neskorších predpisov, konkretizovaných v mojom odvolaní zo dňa 27. 11. 2008 (príloha k sťažnosti č. 15), som podal sťažnosť na súd ako orgán príslušný riešiť sťažnosti na znalcov v konaní. Žiadal som o udelenie sankcii, nepriznanie odmeny znalcovi a neakceptovanie posudku pri rozhodovaní. Napriek tomu súd akceptoval nezákonnú činnosť znalca a posudok so všetkými hrubými chybami bez akýchkoľvek výhrad, sťažnosť neriešil a priznal znalcovi odmenu a náhradu. Činnosť znalca v konaní a náklady tým vzniknuté boli neúčelné, súd vôbec nezohľadnil moje argumenty pre nepriznanie odmeny znalcovi.“.

Podľa sťažovateľa „V súdnom konaní došlo k zbytočným prietiahom. Prípado nebol zložitý, aby trval 9 rokov. Posúdenie prípadu nevyžadovalo tak dlhé obdobie. Prietahy nijako nevznikli z mojej viny. Prietahy boli zapríčinené spôsobom, akým súdy prejednávajú záležitosť; tým, že navrhovateľ neplnil výzvy súdu na predloženie petitu, navrhovateľ a pozemkový úrad predkladali súdu falšované materiály a zavádzali súd; tiež neodbornou činnosťou znalca a pod. ...

Ďalšie prietahy vznikli činnosťou znalca, pretože znalec ani jeho geometrický plán nebol potrebný, keďže navrhovateľ sa domáha cesty so šírkou 3 m na hranici s iným pozemkom (hranicou je rovná priamka, žiadne lomené tvary), čo sa dá popísať aj bez geometrického plánu.

Prietahy vznikli aj tým, že znalec nedodrжал 30-dňovú lehotu odo dňa obhliadky určenú Uznesením Okresného súdu zo dňa 20. 4. 2007 na vyhotovenie znaleckého plánu. Od obhliadky znalca dňa 13. 11. 2007 do vyhotovenia znaleckého posudku 18. 1. 2008 (doručeného súdu 21. 1. 2008) uplynulo až 66 dní (od obhliadky znalca dňa 25. 10. 2007 je to 85 dní). Tým porušil § 16 ods. 2 písm. b) zákona č. 382/2004, podľa ktorého je znalec povinný vykonávať znaleckú činnosť riadne a v určenej lehote a spôsobil prietahy v konaní podľa § 27 ods. 1 písm. a) zákona č. 382/2004 Z. z.

Ďalšie prietahy vznikli tým, že navrhovateľ spolu s Pozemkovým úradom v P. predkladali súdu viackrát falšovanú kópiu zjednodušeného rozdeľovacieho plánu k Rozhodnutiu PÚ. Súd bol takto zavádzaný a napriek tomu, že na falšovanie som upozorňoval už na začiatku súdneho sporu hneď po predložení falzifikátov do spisu a aj viackrát potom, súd tento stav včas nepreveril, falšovanie bolo preukázané v roku 2008 a až do konca konania to súd bagatelizoval.“

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené skutočnosti žiada, aby ústavný súd vyhovel jeho sťažnosti a takto rozhodol:

„Konaním Okresného súdu v Prievidzi a Krajského súdu v Trenčíne, Rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 11. 2. 2009 (č. 11C/108/2001-470) v spojení s Uznesením Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 9. 3. 2009 (č. 11C/108/2001-471) a Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. 1. 2010 (č. 17Co/127/2009-517) boli porušené: vlastnícke právo podľa čl. 20 Ústavy SR v spojení s čl. 2, čl. 13 a čl. 144 Ústavy

SR, právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 46 v spojení s čl. 141 Ústavy SR, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 Ústavy SR.

Uznesením Okresného súdu v Prievidzi zo dna 24. 10. 2008 (11C/108/2001-437) a Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. 1. 2010 (17Co/128/2009-521) boli porušené: právo na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 46 v spojení s čl. 141 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súdny nekonali podľa platných zákonov podľa čl. 144 Ústavy SR.

Rozsudok Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 11. 2. 2009 (č. 11 C/108/2001-470) v spojení s Uznesením Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 9. 3. 2009 (č. 11C/108/2001-471) a tiež Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. 1. 2010 (č. 17Co/127/2009-517) sa zrušujú.

Uznesenie Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 24. 10. 2008 (11C/108/2001-437) a Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. 1. 2010 (17Co/128/2009-521) sa zrušujú.

Ústavný súd vracia vec na ďalšie konanie.

Ústavný súd prikazuje, aby ten, kto porušil práva alebo slobody, obnovil stav pred porušením, aby znalcovi nebola priznaná odmena, aby bol návrh J. K. zamietnutý a aby trovy konania, ktoré mal podľa rozhodnutia okresného súdu platiť sťažovateľ mal zaplatiť J. K.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada škody a trov spôsobených tu uvedenými rozhodnutiami súdov, náhrada trov súdnych konaní, v ktorých došlo k porušeniu tu uvedených práv a slobôd. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia a konania pred Ústavným súdom.“

Ústavný súd 8. marca 2011 vyzval okresný súd a krajský súd, aby sa vyjadrili k podanej sťažnosti a aby zaslali na vec sa vzťahujúci spisový materiál.

K podanej sťažnosti sa vyjadril okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou JUDr. V. P., prípisom sp. zn. Spr. 321/11 doručeným ústavnému súdu 17. marca 2011. Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení okrem iného uviedla:

„K namietanému porušeniu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 16 ústavy uvádzame, že sťažnosť v tejto časti považujeme za nedôvodnú. Právny poriadok Slovenskej republiky vymedzuje množstvo rôznych zásahov do vlastníckeho práva občanov, či už v záujme verejnom alebo v záujme súkromnom. ... V rovine zjednodušenej úvahy je zrejmé, že nielen navrhovateľ v uvedenom konaní, ale aj iné osoby dlhodobo užívali poľný prechod cez pozemky sťažovateľa, pričom tento stav bol účastníkmi ako aj právnym predchodcom sťažovateľa akceptovaný v procese zjednodušených pozemkových úprav v roku 1992, a to až dovtedy, pokiaľ sťažovateľ vedený svojím pozemkovým egoizmom v nesprávnej právnej predstave o absolútosti svojho vlastníckeho práva svojvoľne protizákonným spôsobom do týchto vzťahov v roku 2000 zasiahol tak, že poľnú cestu prehradil, pozemok oplotil a začal ho obhospodarovať. ...

K namietanému porušeniu práva na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 46 a 141 ústavy uvádzame, že skutkovo a právne nesprávne tvrdenia odporcu v uvedenom konaní boli riadne zohľadnené. Súd vykonal v konaní rozsiahle dokazovanie, a to aj na preverenie správnosti skutkových tvrdení sťažovateľa. Tento postup je zrejмый z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, v ktorých sú skutkové rozpory účastníkov, dôkazy, ktoré boli o týchto skutkových tvrdeniach vykonané a skutkové závery rozsiahlym spôsobom opísané (čl. 470 spisu, odôvodnenie rozsudku, strany 4 - 5). V rozsudku sú opísané i tie skutkové tvrdenia sťažovateľa, ktoré sa týkajú jeho tvrdení o užívaní náhradných pozemkov navrhovateľom (čl. 470 spisu, odôvodnenie rozsudku, strana 5). ...

K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ústavy uvádzame, že túto časť sťažnosti považujeme za podanú oneskorene, a to podľa § 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov.

K namietanému porušeniu ústavných práv sťažovateľa uznesením zo dňa 24. 8. 2008, čl. 437, uznesením odvolacieho súdu čl. 521 a uznesením čl. 522, v ktorých sa rozhodovalo o priznaní odmeny znalca a o náhrade trov konania uvádzame, že tvrdenia o porušení ústavných práv sťažovateľa týmito uzneseniami považujeme za zjavne neopodstatnené, pričom správnosť týchto rozhodnutí je zrejmá z obsahu ich rozsiahlych odôvodnení.“

K podanej sťažnosti sa vyjadril aj krajský súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. J. K., prípisom sp. zn. Spr. 91/11 doručeným ústavnému súdu 21. marca 2011. Predseda krajského súdu vo vyjadrení okrem iného uviedol:

„Z dôvodu odvolania sťažovateľa - odporcu v konaní, bol Krajskému súdu v Trenčíne ako súdu odvolaciemu predložený na rozhodnutie spis Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 11C 108/2001 dňa 18. 5. 2009. Odvolací súd rozhodol o odvolaní proti rozsudku súdu I. stupňa rozsudkom zo dňa 27. 1. 2010, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. tak, že rozsudok súdu I. stupňa v spojení s opravným uznesením ako vecne správny potvrdil, pričom sa stotožnil i s odôvodnením rozsudku súdu I. stupňa a zdôraznil, z akých dôvodov považuje rozsudok súdu I. stupňa za vecne správny. Zároveň odvolací súd rozhodol uznesením zo dňa 27. 1. 2010 i o odvolaní odporcu proti uzneseniu súdu I. stupňa o priznaní znaleckej odmeny tak, že uznesenie súdu I. stupňa ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľ vo svojom podaní namieta porušenie jeho základných ľudských práv a slobôd, garantované Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd. Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom I. stupňa a stotožnil sa s vyhodnotením dôkazov súdom I. stupňa i s právnym posúdením veci, keď súd I. stupňa po zrušení jeho predchádzajúceho rozsudku odvolacím súdom doplnil dokazovanie, dôkazy opätovne vyhodnotil a vec správne právne posúdil. Vo svojom rozhodnutí uviedol, aké dokazovanie bolo vo veci vykonané a z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd I. stupňa dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O. s. p.

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie jeho práva na nezávislý a nestranný súd, zo zberného spisu odvolacieho súdu sa nedá zistiť, či bola v konaní vznesená námietka zaujatosti niektorým z účastníkov konania. Tiež sa nedá zo zberného spisu zistiť, či došlo

k prieťahom v konaní pred súdom I. stupňa. Odvolací súd vo veci rozhodol dňa 27. 1. 2010, keď spis bol predložený súdom I. stupňa dňa 18. 5. 2009, t. j. po 8 mesiacoch od predloženia veci, čo bolo zapríčinené vysokým nápadom v roku 2009 do senátu, keď priemerný mesačný nápad bol 55 vecí do senátu, členka senátu Mgr. H. bola na materskej dovolenke a namiesto nej v senáte pracoval stážista zo súdu I. stupňa. Vybaveniu predmetnej veci predchádzalo vybavenie starších vecí napadnutých na odvolacom súde.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že odvolací súd nezobral do úvahy jeho dôvody odvolania, ktoré doplnil podaním zo dňa 5. 10. 2009, je potrebné uviesť, že toto doplnenie odvolania bolo podané po uplynutí odvolacej lehoty a v zmysle § 205 ods. 3 O. s. p. dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť do uplynutia lehoty na odvolanie.

S poukazom na horeuvedené predmetnú sťažnosť J. Č. považujem za nedôvodnú.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Právomoc ústavného súdu ustanovená v čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej uplatneniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené ako inštitucionálny mechanizmus „nastupuje“ až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Zásada subsidiarity vyjadruje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04, III. ÚS 167/2010, III. ÚS 226/2010).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a v spojení s čl. 17 dohovoru, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/108/2001 a jeho rozsudkom z 11. februára 2009 v znení opravného uznesenia č. k. 11 C/108/2001-471 z 9. marca 2009 a uznesením z 24. októbra 2008, ako aj postupom krajského súdu v konaní

vedenom pod sp. zn. 17 Co/127/2009 a jeho rozsudkom a uznesením, oba z 27. januára 2010.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 16 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a v spojení s čl. 17 dohovoru, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/108/2001 a jeho rozsudkom z 11. februára 2009 v znení opravného uznesenia z 9. marca 2009 a uznesením z 24. októbra 2008

Predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 C/108/2001 bolo rozhodovanie o určení povinnosti sťažovateľa strpieť prechod a prejazd navrhovateľa cez pozemok sťažovateľa a zdržať sa konania, ktorým sťažovateľ zneprístupňuje prechod a prejazd navrhovateľa na jeho pozemok.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd (II. ÚS 54/02). Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a v súlade so svojou doterajšou judikatúrou konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup a rozhodnutia okresného súdu, pretože ich preskúmal na základe odvolaní sťažovateľa krajský súd. Na tento záver ústavného súdu nemá vplyv skutočnosť, že krajský súd rozsudkom č. k. 17 Co/127/2009-517 z 27. januára 2010 napadnutý rozsudok okresného súdu v znení opravného uznesenia rozhodnutia prvostupňového súdu v celom rozsahu potvrdil, rovnako ako potvrdil uznesením č. k. 17 Co/128/2009-521 z 27. januára 2010 napadnuté uznesenie okresného súdu z 24. októbra 2008.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému postupu okresného súdu v označenom konaní a napadnutým rozhodnutiam vydaným v tomto konaní odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/127/2009 a jeho rozsudkom z 27. januára 2010

V napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/127/2009 krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 11 C/108/2001-470 z 11. februára 2009 v znení opravného uznesenia č. k. 11 C /108/2001-471 z 9. marca 2009. Okresný súd napadnutým rozsudkom určil, že sťažovateľ ako odporca v konaní je povinný *„... odstrániť oplotenie, stavby, porasty, povrchové úpravy a akékoľvek iné prekážky znemožňujúce prechod a prejazd navrhovateľa a upraviť túto časť pozemkov do stavu nespevnenej poľnej cesty umožňujúcej prejazd dvojstopových vozidiel a poľnohospodárskych strojov z cesty na parcele č. 713/1 na pozemok parcela č. 1121/1; strpieť prechod a prejazd navrhovateľa a zdržať sa konania, ktorým zneprístupňuje prechod a prejazd navrhovateľa na pozemok parcela č. 1121/1, a to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.“*.

V podanom odvolaní sťažovateľ žiadal, *„aby krajský súd celú vec posúdil od základu a zmenil napadnutý rozsudok tak, že návrh navrhovateľa zamietá v plnom rozsahu...“*, a odôvodnil ho tvrdeniami:

„- že sporná cesta pred vyčleňovaním náhradných pozemkov ani v čase vyčleňovania náhradných pozemkov neexistovala (ani v evidencii ani v teréne) a ani nebola zriadená, navrhovateľ (a ani nikto iný) hodnoverne nepreukázal existenciu spornej cesty (ani v evidencii ani v teréne) pred vyčleňovaním alebo v čase vyčleňovania náhradných pozemkov, navrhovateľ (a ani nikto iný) hodnoverne nepreukázal zriadenie spornej cesty pri vyčleňovaní náhradných pozemkov v roku 1992,

- že rozhodnutie Pozemkového úradu z roku 1992 za existujúcu cestnú sieť nepovažuje spornú cestu, ale obecnú cestu č. 707, čo je aj jasne zakreslené na origináli Zjednodušeného rozdeľovacieho plánu,

- že keď si odporca v rokoch 1994 a 1995 vysporiadal pozemky par. č. 1121/39 a 1121/40, boli tieto bez akýchkoľvek tiarch a obmedzení (zapísaných či nezapísaných),

- že keď si odporca v roku 2000 oplotil svoj pozemok, nezamedzil tým žiadnemu nárokovateľnému prístupu navrhovateľa, rozsudkom treba zamietnuť návrh navrhovateľa,

- že vyjadrenia a nákresy pozemkového úradu z obdobia po začatí tohto súdneho sporu o existencii spornej cesty vedľa železničnej trate pred vyčleňovaním náhradných pozemkov resp. v čase ich vyčleňovania sú zavádzajúce (a navyše si dokonca navzájom evidentne protirečia) a teda sú nedôveryhodné a nie sú relevantným dôkazom existencie spornej cesty pred vyčleňovaním náhradných pozemkov ani v čase vyčleňovania náhradných pozemkov,

- že vyjadrenia svedkov a iných osôb podporujúcich tvrdenia navrhovateľa, sú tvrdeniami osôb, ktoré nie sú v spore nezávislé, osôb, ktoré mali v minulosti spor s odporcom, a tiež osôb, ktoré sledujú vlastné záujmy... Ich vyjadrenia preto nie sú relevantným dôkazom existencie spornej cesty pri vyčleňovaní náhradných pozemkov resp. pred vyčleňovaním náhradných pozemkov,

- že navrhovateľ nie je aktívne legitimovaný pre podanie svojho návrhu na súd, pretože právo prechodu cez pozemky odporcu navrhovateľ nikdy nenadobudol, navrhovateľ pozemky neužíva, pozemky sú užívané ako záhrada rodinného domu syna navrhovateľa.“.

O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 11 C/108/2001-470 z 11. februára 2009 v znení opravného uznesenia č. k. 11 C/108/2001-471 z 9. marca 2009 rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 17 Co/127/2009-517 z 27. januára 2010 tak, že rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ako vecne správne potvrdil.

Zo sťažnosti vyplýva, že kľúčovými námietkami sťažovateľa smerujúcimi proti napadnutému rozsudku krajského súdu č. k. 17 Co/127/2009-517 z 27. januára 2010 boli tvrdenia, že:

„a) Krajský súd odignoroval...“, jeho «...upozornenie, že okresný súd rozhodol na základe „dôkazov“, ktoré nie je možné pokladať za relevantné dôkazy...», pretože podľa sťažovateľa „.....boli VŠETKY vyvrátené v odvolaní zo dňa 16. 4. 2009 ...

Krajský súd bez námahy potvrdil rozhodnutie okresného súdu porušujúce moje základné ľudské práva a slobody... Rozhodnutie súdu porušuje moje práva a slobody a zavádza bremeno na pozemkoch par. č. 1121/39, 1121/40, 1121/42 protizákonne...

b) Súdny neakceptovali námietku voči aktívnej legitimácii navrhovateľa pre podanie jeho návrhu...

c) Súd nevezal do úvahy ďalšie skutočnosti, ktoré mali ovplyvniť znenie rozsudku.“.

Krajský súd napadnutý potvrdzujúci výrok svojho rozsudku č. k. 17 Co/127/2009-517 z 27. januára 2010 založil na týchto dôvodoch:

„Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 212 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O. s. p., pričom v náväznosti na § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol.

Faktom je, že ust. § 15 zákona č. 330/1991 Zb. bolo zrušené s účinnosťou od 1. 1. 2008. Toto ustanovenie upravovalo zjednodušené a zrýchlené postupy pri úprave vlastníckych a užívacích pomerov na čas do schválenia projektu pozemkových úprav.

Z prechodných ustanovení zákona č. 330/1991 Zb., a to konkrétne z ust. § 42k citovaného zákona vyplýva, že konania o pozemkových úpravách začaté pred 1. 1. 2008, ak nie sú platné zásady pre umiestnenie nových pozemkov, sa po 1. 1. 2008 okrem § 42h dokončia podľa tohto zákona. Z ust. § 42h vyplýva, že konania o zjednodušených a zrýchlených postupoch začaté pred 1. 1. 2008 sa dokončia podľa predpisov platných do 1. 1. 2008.

Podľa § 42i cit. zákona, rozhodnutie o schválení zjednodušeného rozdeľovacieho plánu vykonania urýchleného usporiadania vlastníckych užívacích pomerov stráca platnosť dňom nadobudnutia právoplatnosti uznesenia súdu o začatí konkurzného konania na majetok poľnohospodárskeho podniku, na ktorý sa vzťahoval zákonný nájom podľa osobitného predpisu alebo schválením konania projektu pozemkových úprav alebo ak došlo

k zániku vlastníctva k pozemku, za ktorý bol vyčlenený iný pozemok do bezplatného náhradného užívania alebo ak došlo k odňatiu poľnohospodárskej pôdy, za ktorý bol vyčlenený iný pozemok do bezplatného náhradného užívania. To platí aj vtedy, ak takéto rozhodnutie bolo vydané pred 1. 1. 2008.

Z dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa je teda nepochybné, že ako navrhovateľovi, tak aj právnemu predchodcovi odporcu boli pridelené na základe urýchleného usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov, a to na čas do schválenia projektu pozemkových úprav, náhradné pozemky, ktoré im boli pridelené formou zjednodušeného rozdeľovacieho plánu.

Rovnako faktom je, že obe sporné strany tento zjednodušený rozdeľovací plán dodržiavali s tým, že podmienkou takéhoto zjednodušeného rozdeľovacieho plánu bolo, aby mali všetci účastníci prístup k náhradným pozemkom, ktoré im boli touto formou pridelené.

Neobstoja v tomto smere námietky zo strany odporcu, že prístupová cesta neexistovala tak, ako bola vymedzená súdom prvého stupňa. Táto prístupová cesta bola preukázaná ako zo svedeckých výpovedí, tak aj predovšetkým zo správ a spisového materiálu Pozemkového úradu v P., ktorý vydal samotné rozhodnutie o pridelení náhradných pozemkov. Súd nemal dôvod pochybovať o tom, že rozdeľovací plán bol vydaný tak, ako to konštatoval Pozemkový úrad v P. s vyčlenenou prístupovou cestou tak, ako bola vymedzená v danom rozsudku. Rovnako v konaní nebolo preukázané, že by na náhradné pozemky účastníkov bol možný iný prístup.

Rovnako aj súd prvého stupňa správne definoval postavenie účastníkov konania, kedy táto prístupová cesta je len dočasným riešením, a to do momentu skončenia pozemkových úprav, ktoré podľa vyjadrenia obvodného pozemkového úradu majú naplánovaný koniec v roku 2014. Existencia tejto prístupovej cesty tak, ako vyplýva z vyššie citovaných ustanovení zákona je obmedzená práve do momentu skončenia pozemkových úprav, ako to vyplýva z ust. § 42i zákona č. 330/1991 Zb. v znení neskorších predpisov. Bezplatné náhradné užívanie pozemkov na základe zjednodušeného rozdeľovacieho plánu stráca platnosť dňom schválenia vykonania projektu pozemkových úprav.

Správny bol aj záver súdu prvého stupňa v tom smere, že nakoľko ust. § 15 ods. 6 zákona č. 330/1991 Zb. bolo zrušené s účinnosťou od 1. 1. 2008, nie je možné, aby

o opätovnom prerozdelení pozemkov do bezplatného dočasného náhradného užívania rozhodoval v súčasnosti obvodný pozemkový úrad.

Súd prvého stupňa potom následne správne v prejednávanej veci ustanovil znalca, ktorý presne vymedzil rozsah daného vecného bremena na pozemkoch odporcu a rovnako sa správne v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými námietkami zo strany odporcu.

Vo zvyšku sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa a odkazuje naň (§ 219 ods. 2 O. s. p.).“

Sťažovateľ s právnym názorom vyjadreným v rozsudku krajského súdu, na základe ktorého ako odvolací súd meritórne potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 11 C/108/2001-470 z 11. februára 2009 v znení opravného uznesenia okresného súdu č. k. 11 C/108/2001-471 z 9. marca 2009, nesúhlasí.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je oprávnený skutkové a právne závery všeobecných súdov kontrolovať z hľadiska ich ústavnej konformity iba vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa (obdobne III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Právne závery krajského súdu uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu však nevyvolávajú pochybnosti z hľadiska ich ústavnej konformity.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa podrobne zaoberal námietkami sťažovateľa, ako aj aplikáciou príslušných ustanovení zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov, ktorých ustanovenia sa vzťahujú na konkrétny prípad sťažovateľa. Ďalej je zrejmé, že krajský súd sa vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa, ktoré sa zásadne zhodujú s námietkami, ktoré sťažovateľ uviedol v súvislosti s namietaným porušením jeho práv aj označeným rozsudkom krajského súdu vo svojej sťažnosti. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu,

ktorým potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu, obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatočné skutkové aj právne dôvody, na ktorých krajský súd založil svoje rozhodnutia vo veci sťažovateľa, a nemožno ho považovať za zrejme neodôvodnené a arbitrárne. Hodnotenia dôkazov nevykazujú žiadne odchýlky od pravidiel logického uvažovania, ktoré by vyústili do nezrozumiteľného alebo nejasného záveru o zisteniach oboch súdov, z ktorých krajský súd v podstate prevzal skutkový stav, ako ho ustálil prvostupňový súd, a stotožnil sa aj s jeho právnym názorom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje (v sťažnosti uvádza tie isté argumenty, ktoré uviedol aj v odvolaní), nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno stotožňovať s procesným úspechom v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (II. ÚS 4/94, mutatis mutandis I. ÚS 8/96, II. ÚS 3/97).

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie týchto práv (m. m. I. ÚS 3/97).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie. To však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva možno posúdiť len so

zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/128/2009 a jeho uznesením z 27. januára 2010

V namietanom konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/127/2009 krajský súd rozhodoval aj o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C/108/2001-437 z 24. októbra 2008, ktorým okresný súd priznal znalcovi v odbore geodézia a kartografia „... odmenu za znaleckú činnosť spolu vo výške 21.141,- Sk“.

Podaným odvolaním sťažovateľ žiadal krajský súd, „... aby znalcovi Ing. A. K. bola znížená resp. nepriznaná tarifná odmena a náhrady, ktorých priznanie považujem za neodôvodnené..., ...aby súd vylúčil znalca z konania, aby sa znalecký posudok nebral pri rozhodovaní v konaní o návrhu navrhovateľa do úvahy a aby boli voči znalcovi vyvodené sankcie.“, a odôvodnil ho najmä tvrdeniami, že

„Podklady, z ktorých znalec vychádzal pre znalecký posudok a určenie bremena práva prechodu nie sú právoplatné, neboli vytvorené zákonným postupom, boli napadnuté, ich dôveryhodnosť bola v spore spochybnená, teda neboli relevantné, ...

Odôvodnenie určenia bremena práva prechodu výrokom znalca, že právo zodpovedajúce vecnému bremenu vyplýva z osobitného predpisu zák. č. 330/1991 Zb. v znení neskorších predpisov je nepostačujúce a hlavne je zavádzajúce, ...

Znalec nedodržel 30-dňovú lehotu odo dňa ohliadky určenú Uznesením Okresného súdu na vyhotovenie znaleckého plánu a plán doručil na Okresný súd až 21. 1. 2008, ...

Znalec sa dopustil správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. a) zákona č. 382/2004, keď spôsobil prieťahy v súdnom konaní prekročením lehoty určenej na vykonanie úkonu súdom o viac ako 30 dní a správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b) zákona č. 382/2004, ...

Znalec vo svojom posudku významnou mierou zmenil znenie pôvodnej súdom zadanej úlohy znalca, a to formálne i obsahovo, ...

Znalec neuviedol a ani nezohľadnil závažné fakty, ktoré nie je možné pre objektívne posúdenie v tomto spore prehliadnuť, a ktoré zároveň významnou mierou vplývajú na hodnotenie merita veci, ...

Znalecký posudok obsahuje veľké množstvo nepravdivých vyjadrení, neuvádza konkrétne ustanovenia zákonov, výroky znalca nie sú podložené a nemajú oporu v legislatíve. Aj z týchto dôvodov znalec nevykonal svoju činnosť riadne a porušil § 16 ods. 2 písm. b) zákona č. 382/2004.“

O odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C/108/2001-437 z 24. októbra 2008, ktorým okresný súd priznal znalcovi odmenu za znaleckú činnosť, ktorú sťažovateľ namieta, rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 Co/128/2009-521 z 27. januára 2010 tak, že rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 OSP ako vecne správne potvrdil.

Kľúčovými námietkami sťažovateľa smerujúcimi proti napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 17 Co/128/2009-521 z 27. januára 2010 boli tvrdenia, že:

„Súd nebol nestranný keď akceptoval nezákonnú a neúčelnú činnosť znalca a posudok so všetkými hrubými chybami bez akýchkoľvek výhrad. Činnosť znalca v konaní a náklady tým vzniknuté boli neúčelné, konanie znalca bolo protizákonné, súd neriešil sťažnosť na znalca, súd nezohľadnil moje argumenty pre nepriznanie odmeny znalcovi, súd nezohľadnil zákonné ustanovenia pre zaťaženie navrhovateľa platením takto vzniknutých trov konania.“

Ústavný súd zo spisovej dokumentácie zistil, že krajský súd napadnutý potvrdzujúci výrok uznesenia č. k. 17 Co/128/2009-521 z 27. januára 2010 založil na týchto dôvodoch:

„Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Súd prvého stupňa potom, ako bolo jeho uznesenie, ktorým bolo priznané znalečné znalcovi zrušené odvolacím súdom, sa dôsledne riadil pokynmi odvolacieho súdu, následne riadne odôvodnil všetky položky priznanej znaleckej odmeny, vrátane preskúmania počtu úkonov z hľadiska ich potreby reálnej dĺžky času, ktorú mohol znalec venovať jednotlivým úkonom v rámci prípravy a spracovania daného znaleckého posudku a zároveň sa správne a riadne vypořiadal aj s náhradou za stratu času vyúčtovanú znalcom za meranie na mieste samom, aj za pracovníkov, ktorých si prizval ako pomocníkov na vykonávanie znaleckého úkonu.

Odvolací súd zároveň nezistil, že by bolo dôvodné ďalšie krátenie odmeny danému znalcovi s tým, že už v pôvodnom zrušujúcom uznesení krajského súdu sa odvolací súd vysporiadaval s námietkou odporcu v tom smere, že znalecký posudok bol podaný s mesačným oneskorením. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že takéto omeškanie s prihliadnutím na obsah a charakter daného znaleckého posudku nezakladá dôvody na nepriznanie, prípadne zníženie znaleckej odmeny znalcovi.

Vo zvyšku odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na podrobné a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa.

Pokiaľ odporca v danom odvolaní namieta danú osobu znalca, odvolací súd poukazuje na znenie ust. § 17 ods. 1 v spojení s § 17 ods. 2 a § 15a ods. 2 O. s. p., kedy námietku zaujatosti možno uplatniť najneskôr do 15 dní od prvého pojednávania, prípadne odkedy sa daný účastník mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý by eventuálne znalec mohol byť vylúčený. V prejednávanej veci však podáva odporca námietku zaujatosti znalca až v rámci podaného odvolania voči vyúčtovaniu znalečného s tým, že znalec vypracoval znalecký posudok dňa 18. januára 2008 a námietka zaujatosti bola vznesená až v rámci podaného odvolania odporcu dňa 27. 11. 2008. Na takúto námietku zaujatosti v tomto

štádiu konania však prihliadať už nemožno. Preto sa odvolací súd v tomto prípade ani nezaoberal námietkami uvádzanými v rámci podaného odvolania zo strany odporcu.“

Sťažovateľ s právnym názorom vyjadreným v uznesení č. k. 17 Co/128/2009-521 z 27. januára 2010, ktorým krajský súd ako odvolací súd meritórne potvrdil uznesenie č. k. 11 C/108/2001-437 z 24. októbra 2008 prvostupňového súdu, nesúhlasí.

Z obsahu odôvodnenia predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta nestrannosť krajského súdu pri rozhodovaní o odmene znalca, ako aj nezákonnú a nekvalifikovanú činnosť znalca a v nadväznosti na to aj výšku priznanej mu odmeny za vykonanú znaleckú činnosť. Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je ústavný súd oprávnený skutkové a právne závery všeobecných súdov kontrolovať z hľadiska ich ústavnej konformity iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa tak, ako to je uvedené v časti II.2.

Podľa názoru ústavného súdu však dôvody, na ktorých založil krajský súd svoje rozhodnutie, nevyvolávajú pochybnosti z hľadiska ústavnej konformity napadnutého uznesenia sťažovateľom. Krajský súd sa nielenže stotožnil s odôvodnením napadnutého odôvodnenia okresného súdu, ale okrem toho explicitne vyhodnotil aj postup okresného súdu pri hodnotení úkonov vykonaných znalcom ako súladný so zákonom č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a aj pri určení mu odmeny.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania

a predstavy účastníka konania, preto nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie týchto práv (m. m. I. ÚS 3/97).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.4 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/108/2001 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/127/2009

Sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/108/2001 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/127/2009; namieta 9-ročné trvanie sporu a v nadväznosti na to tvrdí, že došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti (návrhu) môže ísť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádzal ústavný súd aj z právneho názoru vyplývajúceho z jeho stabilizovanej judikatúry, podľa ktorého podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie právnej

neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označených práv vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola s'ťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. mutatis mutandis II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Rozsudok okresného súdu č. k. 11 C/108/2001-470 z 11. februára 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 17 Co/128/2009-517 z 27. januára 2010 nadobudli právoplatnosť 9. marca 2010, čím bolo napadnuté konanie právoplatne skončené.

V uvedenom prípade s'ťažovateľ namietal porušenie svojich práv v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd aj krajský súd meritórne rozhodli pred podaním s'ťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v nadväznosti na právoplatné skončenie veci v čase doručenia mu s'ťažnosti odmietol s'ťažnosť s'ťažovateľa v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.5 K namietanému porušeniu základných práv s'ťažovateľa podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 8 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/127/2009 a jeho rozsudkom a uznesením, oba z 27. januára 2010

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 8 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 16 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj práva podľa čl. 8 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základných práv podľa

čl. 16 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 8 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietanými rozhodnutiami krajského súdu a porušením základných práv sťažovateľa upraveného v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 16 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj práv zaručených v čl. 8 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.6 K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/127/2009 a jeho rozsudkom a uznesením, oba z 27. januára 2010

Sťažovateľ namieta, že postupom krajského súdu a jeho rozhodnutiami došlo aj k porušeniu čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy.

K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že ich aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach zásadne viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie ich porušenia v prípade, ak nie je porušené niektoré základné právo alebo sloboda sťažovateľa, je zjavne neopodstatnená.

Predmetom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je rozhodovanie o porušení základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, a nie aj o porušení tých článkov ústavy, ktoré síce vytvárajú právny základ ochrany základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, ale o ich porušení je ústavný súd oprávnený rozhodovať v iných druhoch konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.7 K namietanému porušeniu čl. 17 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/127/2009 a jeho rozsudkom a uznesením, oba z 27. januára 2010

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 17 dohovoru, ústavný súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že uvedený článok iba dopĺňa ostatné hmotno-právne ustanovenia dohovoru a jeho protokolov. Tento článok však nemá vlastnú nezávislú existenciu, ale je účinný len vo vzťahu k právam a slobodám, ktoré sú zaručené ustanoveniami dohovoru (IV. ÚS 47/05, IV. ÚS 87/07).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietaného porušenia čl. 17 dohovoru odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2011